

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère <1543-1623>

Mogvntiæ, 1617

Cap. 24. De casibus in quibus suspensio specialiter in curritur,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78477](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78477)

5. disput. 30. sect. 2. num. 7. & 8. ubi videndus est, vt & Co-uar. in toto illo 32. capite. Quorum singularis eruditio, & diligentia in expendendis difficultatibus multum valet reprimendam licentiam, quam sibi sumunt aliqui Clericos non degradatos actualiter supplicio afficiendi, prætextu incorrigibilitatis ipsorum. Neque est, quod se tueantur citato Cap. Cum non ab homine. Nam ipsum facere pro memorata communi sententia, Suarez in cit. num. 7. bene probat ex eo, quod ibidem statuatur depositum incorrigibilem excommunicari debere, atque anathemate feriri antequam brachio seculari puniendus tradatur.

55. Tertio, differunt, sicut adhuc notat Sylu. in verbo Casus, num. 2. casu 6. quod restitutio illius qui verbaliter solummodo degradatus est, fieri possit per Episcopum, quod etiam patet ex Pontificali Romano, fol. 205. col. 1. Vbi habetur, quod si Episcopus deponens, euidenter agnouerit in postereum emendationem vitæ, & morum depositi, vel forte sententiam tuam iniustam fuisse, possit ei de iure misericorditer restituere graduum, & ordinum executionem. Restitutio vero illius qui est degradatus actualiter fieri tantum potest in Summo Pontifice, quod iam non est in usu, cum mors soleat eam statim sequi.

56. Porro, quæ crimina digna sint degradatione, & ob quæ debeat degradatus tradi brachio seculari, videri potest apud eundem Sylu. in verbo Degradatio, quæst. 2. Superest addendum pro præxi nobis proposita, illud quod Suarez habet in eadem sect. 2. nu. 2. degradationem per se ac primario quid est esse priuationem ordinum Ecclesiasticorum, & tantummodo consequenter esse aliorum officiorum, & beneficiorum Ecclesiasticorum, sed ita nihilominus, vt non priuet caractere Clericali, & consequenter, nec obstat quin actus ordinis à degradato facti, validi sint, quantumcumque ipse peccet illos exercendo. Quæ communis Theologorum sententia est, vt idem author notat. Addens, quod non est silentio prætereundum, eidem degradationi conuenire vt non priuet oneribus illis, quæ ex ordinatione Ecclesiæ sequuntur characterem ordinis, præsertim sacri, vt sunt obligatio seruandi castitatis cum inhabilitate ad matrimonium contrahendum, & obligatio ad horas canonicas recitandas. Nec enim huius generis pœnæ instituantur ad tollenda onera, sed ad imponenda graua, honoresque tollendos.

CAPVT XXIV.

De casibus, in quibus suspensio specialiter incurritur.

SUMMARIUM.

- 57. Auctores à quibus tales casus referuntur, & tractantur.
- 58. Suspensiones à iure impositæ Episcopis, & superioribus Prælatibus, ac primo, ratione promotionis ad Prælaturam.
- 59. Deinde ratione collationis ordinum.
- 60. Exercens Pontificalia in aliena Diocesi.
- 61. Ordinans indignum, aut inuitum.
- 62. Suspensiones quæ ab ipsidem Prælatibus incurruntur ratione collationis, aut simoniacæ receptionis beneficij, vel confirmationis electi ad beneficium.
- 63. Quæ ob malam usurpationem, aut alienationem bonorum temporalium Ecclesiæ.
- 64. Quæ ob defectum commissum ratione Concilij Provincialis, aut visitationis.
- 65. Quæ ob alia delicta.
- 66. Suspensio Capitali, Conuentus, aut Collegij ob usurpationem bonorum à defuncto Prælato relictorum.
- 67. Suspensiones impositæ Iudicibus Ecclesiasticis ob abusum sui officij.
- 68. Impositæ Religiosis.
- 69. Impositæ ratione ordinis ex parte ordinantis.
- 70. Impositæ ratione ordinis ex parte temporis, vt quia ante legitimum ætatem, &c.
- 71. Impositæ ratione ordinis ex parte ordinationis.
- 72. Suspensio ob ordinationem absque beneficio, aut patrimonio sufficienti ad sustentationem.

- 73. Suspensiones quæ à Clericis incurruntur ob abusum suorum officiorum.
- 74. Suspensiones impositæ ob quædam alia Clericorum peccata, & spectatim quid videatur in hac re tenendum de Clericis duellantibus.
- 75. Suspensio Clericis imposita à iure ob concubinatum, aut fornicationem notoriam.
- 76. Responsi ad dubium, an Sodomita, & Simoniacus sic suspendantur, vt exercentes actum ordinis suam irregulares.

SPECIALIS consideratio suspensionis versatur in explanatione casuum, in quibus à iure incurritur. Cum autem hi varii sint, quos referunt D. Anton. 3. par. tit. 27. cap. 2. 3. & 4. Angelus in verbo Suspensioni per totum Sylu. eodem verb. num. 6. Nauar. in Enchir. cap. 27. à num. 154. ad 159. Felicianus in tractatu De suspensione, cap. 14. & alij recentiores, vt Alphonsus à Vivaldo in 2. par. Candelabri aurei, tractatu De suspensione, num. 19. & pluribus sequentibus. Georgius Sayrus in thesauro casuum conscientia. lib. 4. cap. 12. & tribus sequentibus. Henriquez in 1. par. suæ summæ, lib. 13. à cap. 36. ad 40. & qui loco fere omniam esse potest, Suarez tomo 5. in 3. partem D. Thomæ, disput. 31. Referunt autem eos nonnulli in magno numero, vt à Vivaldo octoginta duos: sed contenti erimus certa distinguere capita, ad quæ illi possunt reuocari, propositis in exemplum vltioribus. Quia igitur suspensioni à iure subici possunt, tum Episcopi & Prælati superiores, tum etiam ceteri Clerici cismarini inferiores, de vtrisque dicendum est, ac prius de illis, vt dignioribus.

Suspensiones quas Episcopi, & Prælati superiores incurrun.

SECTIO I.

ILLI igitur suspensionem incurrere possunt. Primo, ratione promotionis ad Prælaturam, vt ex decreto Concil. Trident. sess. 23. cap. 2. De reformat. electus in Episcopum differens suam consecrationem ultra tres menses. suspenditur à perceptione fructuum sui beneficij, ita ut ad horum perceptorum restitutionem teneatur: & ultra tres alios menses adhuc differens, ipso iure priuatur dignitate Episcopali, etiam si esset S. R. E. Cardinalis.

58. SECUNDO, ratio collationis ordinum, vt ordinans Clericos alienæ Diocesis sine licentia Episcopi proprii ipsorum siue scienter, siue affectata ignorantia, vel quocumque alio figmento quæsito, suspenditur per annum à collatione ordinum, per cap. Eos qui, De temporibus ordinationum in 6. & Concil. Trid. sess. 23. De reform. cap. 8. Vbi additur, ordinatum tandiu suspensum esse à susceptorum ordinum executione, quandiu proprio ordinario videbitur expedire. Quamquam, iuxta sequens cap. 9. excipi debet familiares Episcopi ordinatis, qui ante ordinationem per triennium cum eo commoratus est.

59. Duo notanda concurrunt circa hanc suspensionem. Vnum est bonafide agentem ad ea excusari (etiam si peccet negligenter gerens se in inquirendo quid possit in eo vel non possit) dummodo ignorantiam non affectauerit: quia tunc quidquid fingat, in mala fide esse censetur, neque excusari poterit. Alterum est, quod gloria ad memoratum C. Eos qui, verbo Ordinum, docet istiusmodi suspensionem esse à collatione omnium ordinum, etiam si mala collatio circa vnum tantum contigerit, sicut in Cap. Vel non est compos. De temporibus ordinum in 6. glossa ad verbum Suspendentes. ob malam collationem Diaconatus, decernitur suspensio à collatione omnium ordinum. Neg dici potest talem pœnam excedere culpam: quia licet excedat extensione quadam, seruatur tamen proportio, qua delinquens punitur secundum suum demeritum.

Deinde Episcopus titularis in quocumque loco, etiam si nullius Diocesis, aut exempto, aut quouis Monasterio, si subditum alterius etiam prætextu continuæ familiaritatis, aut commensalitatæ suæ, absque proprii Prælati expresso consensu, aut literis dimissorijs, ad aliquos sacros, aut minores ordines, vel primam tonsuram promouerit: seu ordinauerit, suspensus est ipso iure per annum ab exercitio Pontificalium; & taliter ordinatus, suspensus est ab exercitio susceptorum

ordinum, quamdiu Prælati suo videtur expedire, per Concil. Trident. sess. 14. De reformat. cap. 2.

60. Præterea Episcopus exercens Pontificalia in alterius Diocæsi absque expressa licentia Ordinarij eiusdem loci, aut habita licentia, ordinans alias personas eidem Ordinario non subiectas, suspenditur ipso iure ab eodem exercitio Pontificalium, & sic ordinati suspenduntur ab executione ordinum, per idem Concil. Trident. sess. 6. De reformat. cap. 5. Cæterum in illis casibus, in quibus ius statuit, ut nullus Clericum alienum præter Prælati proprii licentiam debeat ordinare, per Prælatum proprium intelligitur Episcopus ille, de cuius Diocæsi oriundus est is, qui ad ordines promoveri desiderat, aut ille, in cuius Diocæsi obtinet beneficium Ecclesiasticum, requirens residentiam, vel habet domicilium, quantumvis alibi natus, ut expresse declaratur in cap. Cum nullus, De temporibus ordinationum in 6. Vbi & additur, Prælatos inferiores Episcopo, siue sæculares, siue Religiosos, non posse dare talem licentiam, nisi à Sede Apostolica sit illis specialiter indultum, ut possint suos subditos à quo voluerint Episcopo facere ordinari. Nec item Officiale Episcopi dare possit, licet Episcopo ipso in remotis partibus agente, possit Generalis Vicarius ipso in spiritualibus, atque Sede vacante, Capitulum, siue is ad quem tunc administratio spiritualium pertinet. Additur adhuc in eodem cap. Religiosos à suis Prælati deputatos Prioratibus, etiam non exemptis, posse à Diocæsanis locorum quamdiu ibi morantur, licite ordinari, etiam si non sint oriundi ex eorum Diocæsi.

61. Adhuc Episcopus ordinans indignum suspenditur à collatione ordinum, per cap. Si qui, 1. quæst. 1. Id quod glossa ibidem, ad verbum illi, sic accipit, ut suspendatur à collatione non quidem omnium ordinum, sed tantum illius, vel illorum quos indigno contulerit.

Item ex cap. Nullus, De temporibus ordinationum in 6. conferens Clericalem tonsuram infanti id est, ut glossa ibidem interpretatur, ei qui nondum septimum annum attingit, nisi forte religionem intraret, id est traderetur religioni educandus eo sine, ut suo tempore in ea professione faciat, aut illiterato aut homini Diocæsanis alienæ, absque licentia sui Superioris, aut demum coniugato, nisi is velit religionem intrare aut ad sacros Ordines promoveri eo modo, quo sacri Canones ei permittunt, suspenditur per annum à collatione eiusdem tonsuræ.

Postremo ordinans inuitum, aut recalcantem, suspensus est per annum à celebratione Missarum, distin. 74. cap. 1. Quod non est extendendum ad eum casum, in quo is qui ad ordinum susceptionem ratione beneficii obligatur, ad illos suscipiendos compellitur priuatione eiusdem beneficii. Eadem pœna per cap. Nullus poenitentem, distin. 55. afficitur Episcopus, qui solenniter poenitentem, vel bigamum, vel viduæ maritum ordinaverit.

62. TERTIO, possunt in suspensionem incurrere Episcopi & superioris Prælati, ratione collationis beneficiorum, proat incurrunt illi qui dant beneficia Ecclesiastica, præsertim curata, personis indignis, quæ in loco residere, & per se ipsas curam exercere non possunt. Suspensi sunt enim à collatione beneficiorum, & personæ ipsæ accipientes eidem priuantur per cap. Quia nonnulli, De Clericis non residentibus. Cuius constitutionis meminit Concil. Trident. sess. 7. De reformat. cap. 3. & illius rigorem aliqua ratione temperat: nam cum constat duabus partibus, altera, qua prohibet beneficia dari personis non residentibus, & curam per se exercere non valentibus; Altera, qua tales personas promotas ad beneficia priuat ipsis beneficiis, & collatorem suspendit à potestate beneficia conferendi ea vice: etiam si illam quoad priorem partem renouet, quoad posteriorem tamen in eo mitigat, quod eiusmodi collatione beneficiorum statuat irritandam, quod minus est, quam ipso facto priuare beneficio. Collatori vero imponat tantum pœnam, quæ habetur in cap. Graue nimis, De præbendis: v. quotannis in Concilijs prouincialibus fiat diligens inquisitio super tali collatione beneficiorum: atque si post primam & secundam correctionem fuerit quis in hac re inuentus culpabilis: per ipsum Concilium prouinciale suspendatur à collatione beneficiorum, quod quidem minus est quam esse ipso iure suspensum.

63. QUARTO, possunt ratione receptionis beneficii, ut cū in Bulla Pij IV. quæ incipit, Sane licet dudum. & Pij quinti, quæ incipit, Intolerabilis, suspenduntur ab ingressu Ecclesiæ, non modo Episcopi, sed etiam S. R. E. Cardinales, accipientes beneficia Ecclesiastica per simoniacā confidentiam, de qua re expresso agit Nauar. in Enchir. cap. 23. num. 109. & 110.

QUINTO, ratione confirmationis electi ad beneficium: ut in cap. Nihil est, de electione, qui hominem insufficientis scientiæ, vel inhonestæ vitæ, vel illegitimæ gratiæ confirmauerit electum ad beneficium, suspenditur à potestate confirmandi primum eiusdem electi successorem, & à proprio beneficio est suspendendus.

64. SEXTO, ratione dispositionis de bonis temporalibus Ecclesiæ: ut per cap. Præfenti, De officio ordinarij in 6. Episcopi, & Prælati superiores ab ingressu Ecclesiæ inferiores vero ab officio, & beneficio suspenduntur, donec restituerint: qui aliquid ex rebus dignitatum, Prioratum, aut Ecclesiarum sibi subiectarum, vel ad ipsorum collationem, custodiam, vel præsentationem pertinentium. Reditibus inquam, qui morientibus talium beneficiorum rectoribus, vel ministris, inuenti fuerint, aut tempore vacationis collecti, occupare, aut in vasa suos conuertere quoquo modo præsumunt. Aduerte autem respectu Episcoporum, & Prælatorum superiorum, talem pœnam non esse propriam suspensionis, sed interdicti. De qua re bene Suarez tomo 5. disput. 31. sect. 5. num. 11.

Item ex cap. Hoc consultissimo, De rebus Ecclesiæ non alienandis in 6. Episcopi, & alii Prælati, ipso facto ab officio & administratione (supple temporalium, ut glossa interpretatur) suspenduntur, qui commissas sibi Ecclesias, aut bona immobilia, seu iura earum, subiciunt laicis absque Capituli sui consensu, & Sedis Apostolicæ licentia speciali. Vbi quoque inferiores Clerici à percipiendis fructibus beneficiorum quæ in tali Ecclesia obtinent, per triennium suspenduntur, si scientes aliquid contra illam constitutionem attentari, id Superiori non denunciauerint. Intellige, si sufficienter scient: atque si opus sit probare, id possint sine suo graui incommodo. Aduerte autem istiusmodi suspensionem Prælati impostam, cum absolute in eos feratur, durare quoad per superiorem tollatur. Quod vero ipso Prælatorum nomine in hac re comprehendantur Episcopi inferiores habentes Ecclesias Capitulares, hoc est, Collegiatis, aut regulares sibi commissas, Suarez confirmat num. 10. ex eo, quod omnia verba illius textus quadrent in eos, ipsum etiam Prælati nomen, quod in eo habetur, non vero Episcopi. Si opponas, sententiam suspensionis non ligare Episcopum, nisi de eo fiat expressa mentio, ex cap. Quia periculosum, De sentent. excommunic. in 6. Respondet idem Suarez, ipsum nomen Prælati ad eam expressionem sufficere: quia per se primo, ac per quandam antonomasiam proprium est Episcoporum, & cæteris communicatur, quasi per participationem, & analogiam quandam.

64. SEPTIMO, ratione Conciliorum prouincialium, ut per cap. Si quis autem, distin. 18. Episcopus vocatus à Metropolitanano ad Concilium prouinciale, nec ad illud accedit cessante iusto, & graui impedimento, quale esse potest agritudinis, aut nimis senectutis, vel deserit antequam soluatur, suspenditur à communione reliquorum Episcoporum, donec in sequenti Concilio absolutus sit. Item per cap. vltim. eadem distin. suspenditur ab officio per duos menses Episcopus, qui post Concilium prouinciale intra sex menses non conuocat Abbates, Presbyteros, & alios Clericos referens eis omnia acta, & Decreta Concilij, ut hæc per illos euulgentur in totam plebem. Quod Capitulum glossam finalem de suspensione recte intellexisse, etiam si excommunicationis nomen in eo usurpetur, argumento est, quod nomen excommunicationis nunquam alias inueniatur cum aliqua temporis determinatione.

64. OCTAVO, ratione visitationis, ut per cap. Exigit, De centibus in 6. renouatum in Concil. Trid. sess. 24. De reformat. cap. 3. Episcopus qui in sua visitatione aliquid accipit amplius, quam per Canones concessum est aut qui non visitans eadem accipit, quæ sibi visitanti debentur, nisi infra mensem duplum eius quod accipit, restituat, suspenditur ab ingressu Ecclesiæ, donec ipsum duplum restituerit.

POSTRE-

65. **POSTREMO**, ratione aliorum delictorum in usu Episcopalis officij, vt per Clementinam Multorum, De hæreticis, §. Verum; per triennium ab officio suspenduntur Episcopus, ac eo superius, qui odij, aut amoris, aut commodi temporalis causa, contra iustitiam, & conscientiam suam omiserint in crimine hæresis procedere aduersus aliquem; aduersus quem fuerat procedendum, aut idem crimen imponendo alicui, præsumperint vexare ipsum.

Item ex Concil. Triden. sess. 25. cap. 14. De reform. si Episcopus, quod absit, concubinaris sit, & à Synodo prouincia- lia admonitus, se non emendauerit, ipso facto suspenditur. Vbi nota cum Suarezio in sine citata sect. 5. ad eam suspensionem incurrendam sufficere, & necessariam esse vnam monitionem factam à Concil. prouinciali; postquam nisi statim, ac sine dilatione morali emendatio sequatur, tollaturque occasio delicti, & scandali, si adsit, sequetur statim suspensio ipsa.

Præterea ex Clem. 2. de pœnis, Prælati Ecclesiæ qui procurant, vt Clerici capiantur à Dominis temporalibus, vt resignent sua beneficia, vel vt ad Sedem Apostolicam citati, siue à iure, siue ab homine, non valeant ire ad eam; suspenduntur per triennium à perceptione fructuum suarum Ecclesiarum. De qua suspensione Suarez pluribus in ea. sect. n. 17. & aliquot sequent. quæ breuitatis studio relinquimus apud ipsum videnda; vt & illa quæ idem in præced. nu. 13. & duobus sequentibus adfert ad explicationem suspensionis, quæ per c. 1. De usuris in 6. suspensus est Episcopus, & alius Superior, qui locat, vel alio quouis titulo concedit domum manifestis usurarijs non oriundis ex sua Diocesi, vel eis permittit conducere domos in suis terris, vel ibi habitare, vel omnes huiusmodi de terris suis non expellit, nunquam admissurus.

Addiderim tamen obiter, quod cum pœnæ non sint interpretatione amplianda, non incurri posteriorem hanc suspensionem, si usurarij vellent locum habere, non quidem ad exercendas vsuras, sed aliam negotiationem, vel exercitia, siue licita, siue illicita. Deinde cum tituli quibus domus possunt concedi usurarijs; alij sint quibus non transfertur dominium, vt tituli commodati, depositi, pignoris, & similes; alij quibus transfertur dominium, vt venditio, donatio, permutatio; dubium esse, num vt Episcopus concedens illis titulis, sic & concedens his, eidem pœnæ subiacent? De quo iuxta glossam ad idem cap. 1. in verbo Titulo, statuendum est subici: quia Decretum alioqui isto sine, qui est am. 1. vi à Republica Christiana vsuras, frustraretur; quandoquidem non minus datur locus usurarijs in ciuitate per titulos posterioris, quam prioris generis.

De suspensionibus quæ à iure imponuntur Clericis qui sunt Episcopis inferioris.

SECTIO II.

67. **Q**VI vero sunt inferiores Episcopis suspensionem incurunt. Primo quidè Capitula, Conuentus, Collegia, & singulares personæ quæ Prælati vita sanctis, bona ab ipsis relicta, vel vacationis tempore obuencientia, quæ in utilitatem Ecclesiarum quibus præferit, expendi, vel futuris successoribus fideliter referuari deberent, occupant, inter se diuidunt surripunt, &c. tam diu ipso facto suspenduntur ab officio, & beneficijs, quoad non restituerint plene quidquid de iisdem bonis perceperunt, ex cap. Quia sapie, De electione in 6. non obstantibus quibuscunque privilegijs, indulgentijs, consuetudinibus, &c. quæ ibidem reuocantur, & irritantur. Legendus est Suarez disputatione 31. sectione 3. numero 3.

SECUNDO, Iudices Ecclesiastici qui ferunt sententiã excommunicationis non præmissa canonica monitione coram idoneis testibus, suspenduntur ab ingressu Ecclesiæ per mensem, in c. Sacro De sentent. excommunic. Itè, qui sine scriptis sententiam excommunicationis, suspensionis, & interdicti ferunt, aut ea scriptis quidem, sed nõ expressa in eis causa propter quam fertur, aut parti petenti talis sententia exempli, non dant intra mensem; suspenduntur per mensem, & ab ingressu Ecclesiæ, & à diuinis officijs; in cap. 1. De sentent. excommunic. in 6. Vide sequentem tractatum num. 68.

Præterea per cap. 1. De sentent. & re iudicata in 6. Iudex Ecclesiasticus, siue ordinarius, siue delegatus, qui contra conscientiam, & cõtra iustitiam in grauamen partis alterutrius quidquã in iudicio fecerit per gratiã, vel per sordes; ab officio suspenditur per annum. Ad quã suspensioẽ quinque debere concurrere notat Nauar. cap. 27. n. 157. Primo quidè, vt talis Iudex non sit Episcopus, prout glossa ibid. expressit ad verbum Ordinarius. Et ratio est, quod suspensio generaliter lata non comprehendat Episcopum, ex cap. Quia periculosum, De sentent. excommunic. in 6. Secundo vero; vt grauamen sit contra iustitiã. Tertio, vt simul sit contra conscientiã, itaut hoc sine illo, nec illud sine hoc, sufficiat, prout disput. 31. sect. 3. num. 16. Suarez bene declarat. Quarto, vt delinquens sit Iudex; itaut nõ sufficiat esse tantummodo executor, aut arbitrum: quia pœnæ restringendæ sunt interpretatione, non autem ampliandæ. Quinto, vt idem Iudex tale quid faciat per fauorem, vel odium, aut turpis lucri gratia.

Aliam idem Nauar. ibidem suspensionem præmittit ex cap. finali De officio delegati; vbi non vno ab officio suspenditur conseruator Sedis Apostolicæ, qui scienter cognoscit de causis quæ iudicalem indaginẽ exigunt. De hac videri potest Suarez in sequenti nu. 17. vt & in nu. 18. de illa quam ex Concil. Triden. sess. 24. ca. 1. De reform. matrimonij, incurrit Parochus, vel alius Sacerdos, siue secularis, siue regularis qui alterius Parochiæ sponso sine licentia Parochi ipsorum, matrimonio coniungere, aut benedicere ausus fuerit; etiam si prætextu priuilegij, vel immemorialis consuetudinis id faciat; suspenditur inquam, donec absoluat ab Ordinario illius Parochi, qui matrimonio interesse debebat, & à quo benedictio erat suscipienda. Quam suspensione in latam indeterminate Suarez ipse sub finem eiusdem sectionis 3. determinandam censet ad officium Sacerdotalis: quia dicere quod suspendatur ab omni Clericali officio, & beneficio, videtur durum, cum talis culpa non sit tanta, quæ tam graui pœnæ respondeat proportionem. Sitque contentaneum, vt in eo quis puniatur, in quo deliquit, atque adeo, vt qui munere Sacerdotalis officij abusus est, ab illius usu suspendatur. De quo videri potest Sanchez lib. 3. De matrim. disput. 48. num. 4.

TERTIO, Prælati religionum, quorum Religiosi commiserint excessus qui memorantur in Clementina De priuilegijs, eorumque occasione alicui Ecclesiæ, aut personæ Ecclesiasticæ præiudicium fecerint, si postquam fuerint requisiti, Ecclesiæ, aut personis Ecclesiasticis, ita legis infra mensem satisfactionem plenariam non exhibuerint, suspenduntur absolute per eandem Clem. §. 2. donec satisfecerint; non obstantibus quibuscunque statutis ac priuilegijs. De qua re videri potest Suarez in memorata disp. 31. sect. 6. num. 11.

QUARTO, Religiosi qui Ecclesiis fraudare præsumunt circa decimas eis debitas, si requisiti per illos quorum interest, infra mensem non desistant, vel vsurpata, aut retenta infra duos menses non restituant, suspensi sunt ab officijs, administrationibus, & beneficijs, si hæc habeant: sin autem non habeant, sunt excommunicati per Clem. 1. De decimis. Videri adhuc potest de hac suspensione Suarez in præced. num. 9.

Item fratres ordinum Mendicantium recipientes aliquem ad professionem ante elapsum annum probationis, sunt ipso facto suspensi à receptione quorumcumque, neque sic professus obligatus est illi ordini ex Cap. Non solum, & Cap. Constitutionem, De regularibus in 6. De qua item suspensione videri potest idè Suarez ibid. n. 6. & 7. vt & de ea quam late tractat initio citatæ sectionis 6. & habetur in capite vltimo De Apostatis, lata in Religiosos Apostatas, qui in Apostasia perseverantes aliquem sacrum ordinem suscipiunt. Quantumcumque enim reconciliati sint Abbati, & penitentiam susceperint, absq; Romani Pontificis dispensatione in illo ordine ministrare nequeunt. Itemque de ea quæ per Clem. 1. §. Si quis autem, De statu Monachi, imponitur Religioso Benedictino non vrenti veltitu secundum formam præscriptam in ea ipsa Clement.

In gratiam Parochorum, quorum maxime institutio n. bis est præposita, referendum est quod in seq. n. 12. idem author annotat de suspensione, quæ in Clem. Cuiusmodi, de pœnis, fertur in Religiosos excipientes Confessiones, qui requisiti à

Receptoribus Ecclesiarum, vel eorum Vicarijs vt poenitentes inoneant decimas solvere, ac super eo conscientias ipsorum onerent. Item scilicet omittentes id facere, ab officio praedicationis ipso facto suspenduntur, donec confitentibus, conscientias circa eandem rem fecerint, si commode poterint, sique non obstante tali suspensione negligentia illa non prius purgata, concionari audeant, excommunicationem ipso facto incurrant. Notat igitur ad incurrendam talem suspensionem has circumstantias debere concurrere. Prima, vt Religiosi ipsi requisiti sint à Receptoribus Ecclesiarum. Secunda, vt scilicet omittant facere quod dictum est, & non tantum ex inaduertertia. Tertia, vt circa contentes sibi, talem omissionem committant. Quod si de aliquo constaret ei, nulla tali obligatione teneri constaret conscienter, nec se obligari ad eum monendam.

De suspensionibus quae imponuntur ratione ordinis.

SECTIO III.

69. QUINTO, Clerici ratione ordinis in suspensionem incurrunt, tum ex parte ordinantis, tum ex parte temporis, tum ex parte ordinationis. Ex parte quidem ordinantis, vt qui ordinatus est ab Episcopo excommunicato, nesciens illum esse excommunicatum, incurrit in suspensionem ab illo ordine quem suscepit, iuxta Cap. Cum Clericis, De ordinatis ab Episcopo qui renunciauit Episcopatu: vbi conceditur vt talis possit ab Episcopo proprio absolui. Item per Cap. Requisiuit, eodem titulo, recipiens sacros ordines ab eo qui Episcopatu renunciauit, non modo quoad locum, sed etiam quoad dignitatem, suspensus est ab officio. A qua suspensione potest absolui per Episcopum proprium, si id per ignorantiam probabilem fecerit, non item si scilicet, aut per ignorantiam crassam, sed a solo Papa. De hac re pluribus Suarez *1. 3. disput. 31. sect. 1. in principio*. Quae videtur satis clara, si cum eodem ibidem addamus, Episcopum dici renunciare loco, qui Episcopatum dimittit, se spoliando officio seu potestate iurisdictionis Episcopalis. Dicit autem renunciare dignitati, qui quantum in se est, priuat se vsu ordinis Episcopalis: vt cum eodem renunciat, & renunciatio confirmatur à Papa. Vnde fit, vt quantumcumque retineat ordinem ipsum Episcopalem, quem non potest amittere ob characterem indelebilem, non possit tamen licite illo vti.

Pareta per decretum Concilii Tridentini, sess. 23. cap. 8. De reform. quibus quocumque privilegio munitus, nisi eius prohibitas, ac mores Ordinarij sui testimonio commendentur, prohibetur ordinari ab alieno Episcopo: sique secus fiat, ordinans à collatione ordinum per annum, & ordinatus à susceptore ordinum executione, quoad proprium Ordinario vltimetur expedire, suspenditur.

Sunt autem aliquot casus in quibus excusatio datur ab ea censura. Eos Suarez persequitur in citata sect. num. 15. & aliquot sequentibus. Primus est, quando ignorantia inuincibilis excusat à mortali culpa suscipientem sic ordinem sacrum. Secundus, quando proprius Episcopus est & ipse suspensus ob ordinatum alienum: tunc licet sine ipsius licentia adire alium à quo ordines suscipiantur iuxta Cap. Eos qui, §. si prius De temporibus ordin. in sexto. Tertius est, quando quis per triennium fuit de familia Episcopi alieni, hic enim illum dum modo statim det ei beneficium, potest promouere ex concessione Concilii Tridentini, sess. 23. De reform. cap. 9. Intelligatur autem de Episcopo ordinario: quia ei qui tantum est titularis, talis promotio est interdicta in praeced. sess. 14. cap. 2. De reform. Quartus est quando vnus Episcopus ordinat seditum alterius Episcopi sub spe rationabili rati habitationis eiusdem, ex Cap. vltimo, 9. q. 2. Vbi allegatur factum D. Epiphaniij, qui isto modo ordinauit in Diocesi D. Chrysothomi.

AD HANC suspensionem classem referri potest primo, quod ex Cap. Constat, 1. quæst. 1. ordinatus ab Episcopo heretico, etiam inuitus, & aliquo modo coactus, nisi intra mensem derelictis haereticis confugiat ad Catholicos (dicitur n. cu eis manes praesumitur voluntarie ordinatus) dicitur

reus vsurpatae dignitatis, quo significatur non permitti ei ordinis suscepti executionem, sed ab ea suspendi.

Referri potest secundo, quod is qui scienter simoniaco, etiam si non simoniace, ordinatus est, incurrit in suspensionem per Cap. Si qui à simoniaco, eadem quaest. Quae suspensio est ab executione suscepti ordinis: quoniam ibi dicitur: *Eius ordinatio irrita sit*: quod cum non possit intelligi quantum ad ipsum ordinem intelligendum est quantum ad ordinis executionem. De ea pluribus Suarez *disput. 31. sect. 4. num. 34. & aliquot sequentibus*. Referri postremo potest, quod ordinatus ab Episcopo excommunicato suspendatur ab executione ordinis suscepti, vt habetur ex Cap. finali De ordinatis ab eo qui renunciauit Episcopatu. Tangitque ibidem glossa prima: & in confirmationem addit, quod talis non habens talem executionem nequeat alteri illam tradere, ex cap. Gratia, cap. Qui perfectionem, & cap. Ventum est, 1. quæst. 1. & ex c. Daibertum, in sequenti quæst. 7. Quae ratione probatur etiam quod Syluester habet *in verbo Suspensionum*. 6. ordinatum ab Episcopo suspensus, ab eadem executione suspendi. Videndus est Suarez in praeced. sect. 1. n. 61. & aliquot sequentibus. Debet autem is Episcopus suspensus esse, aut excommunicatus nominatim denunciatus, aut notorius percussor Clerici: quia excusatio alioqui erit per privilegium Extraneitatis ad euitanda; cuius meminimus in cap. 17. praeced. tractu.

Ex parte temporis autem, per Bullam Pij secundi, quae incipit, Cum ex sacrorum; suspensus est qui sine legitima licentia sacro seu maiore ordine ordinatur extra tempora à iure statuta: quae, vt habetur ex cap. vlt. dist. 75. ex cap. De eos, De temporibus ordinationum, sunt ieiunia quatuor temporum, Sabbathum sanctum, & Sabbathum ante Dominicam in Passione: extra quae Dominicus & alii festis diebus ordines minores conferri posse, non item Subdiaconatum, definitur in illo cap. De eo. Quae in re nihil mutatum est per Concilium Tridentinum, sed potius totum approbatum, dum in sess. 23. De reform. initio capituli octauo praecipit ordinationes sacrorum ordinum celebrari statutis à iure temporibus. Quatenus autem iure quoque antiquo eadem suspensio imposita esse censetur videre qui volet, potest apud Suarez *in tomo 5. disp. 31. sect. 1. nu. 30. & duobus sequentibus*.

Eidem autem suspensioni in eadem Bulla duae aliae adiunguntur; vna in eos qui ante legitimum aetatem ad sacros ordines promouentur. De qua aetate Concilium Tridentinum in sequenti cap. 12. his verbis: Nullus in posterum ad Subdiaconatum ordinem ante 22. ad Diaconatum ante 23. ad Presbyteratum ante 25. aetatis suae annum promouetur. Altera in eos qui sine literis dimissorijs, seu absque legitima facultate ordinantur ab alieno. Illis autem qui talibus suspensionibus persequentibus praesumpserint vti ordine suscepto, irregularitatis poena imponitur, in qua solus Papa dispensat: quod notat Syluester in verbo Irregularitas q. 10. in fine. Nauar. in Enchir. cap. 25. numer. 70. & Coar. ad Clemen. Si furiosus, 1. par. §. 1. nu. 4. Aduerte tamen nisi manifesta sit talis suspensio, aut ad externum forum deducta, eam posse ex privilegio Concilii Tridentini, sess. 24. De reform. cap. 6. tolli per Episcopum.

Quod autem aliqui antiquiores senserunt promotum ante aetatem legitimam non esse suspensum, sed suspendendum, iuxta cap. Vel non est compos, De temporibus ordinationum; Nauar. loco citato causam esse ait ignorantiam propositi iuris noui: cuius tenor videri potest apud Rebuffum in praxi beneficiorum, par. 2. tit. De Clericis ad sacros ordines male promotis, glossa 4. & apud Georgium Sayrum lib. 4. sui thesauri casuum conscientiae c. 14. n. 13. Eiusdemque confirmatio habetur ex Bulla Xisti V. quae incipit, Sanctum & salutare, edita anno Domini 1588. & ex alia Clementis VIII. quae incipit; Romanum Pontificem docet, edita anno Domini 1595. pridie Calendas Martij. De quibus idem Sayrus in fine memorati c. 14.

Mount super eadem suspensione dubium Suarez in ead. sect. 1. n. 25. An qui bona fide ordinatur ante legitimam aetatem inculpabiliter, hoc est, bona fide; existimans se aetate attigisse, ab ea excusetur; Parte autem affirmantem cum Nauar. in Enchir. cap. 27. num. 151. amplectitur, & probat ex eo, quod intentio Pij secundi fuerit punire excessus qui hac ex

part: sunt, & scandala quæ indogenerantur: id quod satis indicant illa ipsius verba; Nos eorumdem temeritatem tali castigatione reprimentes, &c. Iam vero punitio locus non est, ubi ignorantia excusat à culpa: prout in hac re frequenter contingere potest per ignorantiam facti: raro autem quodam ignorantiam iuris, vt in sequenti num. 27. idem Suarez declarat. Consequenter in numero 28. tangens quod est notatu dignum; istiusmodi suspensionem, quia fertur absolute, & sine determinatione, non cessare adueniente legitima aetate: sed tunc etiam absolutionem requiri ad eam tollendam, adeo vt & tunc irregularitas incurrat illius violatione, nisi bona fides excuset, prout declarat Nauarrus ad Cap. Accepta, De restitut. spoliatorum, oppositione 8. num. 35. Quæ fides quando adit relinquitur prudenti definiendum ex circumstantiis.

AD HANC classem suspensionum reductur ea quæ in Cap. 2. De eo qui furtiue ordinem suscepit, imponitur suscipienti eodem die minores ordines cum Subdiaconatu. De qua notandum est, quod Suarez in ead. sect. 1. num. 4. refert definitum in Congregatione Cardinalium circa Cap. 11. De reform. sect. 23. vbi consuetudo obtinuit vt minores ordines conferantur cum Subdiaconatu, non esse locum tali suspensioni.

Reducitur & alia, quæ per Cap. Literas, De temporibus ordin. imponitur ei qui eodem die quod Concilium Trid. fieri prohibet in seq. Cap. 13. vel duobus diebus continuis, suscepit duos ordines sacros. Suspenditur enim ab ordine superiore inter eos quos sic suscepit. Cur autem potius ab eo, quam ab altero, ratio esse potest, quod superiorem tantummodo ordinem male suscepit. Quod autem absolutio talis suspensionis referuetur Papæ, intelligitur ex fine eiusd. Cap. Literas; cuius verba sunt; *Donec de illis aliter disponamus.* Aduerte obiter Concilium Triden. in citato Cap. 13. & sequenti 14. præcipere quidem, vt post susceptum vñt ordinem sacrum, alius non suscipiatur antequam elapsus sit annus integer; nullam tamen poenam imponere contrauenti; nec ita seuerè præcipere, quin totum committat arbitrio Episcopi, vt indicant verba illa; *Nisi aliud videatur Episcopo.* Quæ non sunt ita accipienda, quasi hic possit in ea re dispensare sine rationabili causa: quia ratio dispensandi in lege Superioris id non patitur.

Ex parte demum ordinationis, indebite scilicet factæ, is qui per saltum, id est, aliquo ordine intermedio prætermisso, promouetur ex ignorantia, vel ex negligentia, suspenditur ab ordine, ad quem promotus est, donec recipiat ordinem inferiorem omisum, distin. 52. cap. 1. & 2. & cap. vñco de Clerico per saltum promotus. De qua pluribus Suarez in citata sect. 1. num. 44. & aliquot sequentibus, in qua, vt raro contingente, non immorabimur. Item si in ipsa ordinatione aliquid de necessariis, seu spectantibus ad substantiam ordinis, sit omisum, ordinatus suspenditur ab executione illius ordinis, quousque id suppleatur quod fuit omisum, ex glossa ad Cap. 1. De Sacramentis non iuris in verbo Permitti, cum non dicatur quid actum, quando aliquid superest agendum. Quod idem ex Gofredo, & Hostien. habet Sylva in verbo Ordo 2. quest. 10.

Præterea ex toto titulo De eo qui furtiue ordinem suscipit, is qui absque examine, & Episcopi consensu furtim ingerit le multitudini examinatorum, & simul cum eis ordinatur, suspensus est. A qua suspensione, si talis clandestina ordinatione non fuerit interdicta sub poena excommunicationis, Episcopus poterit eum taliter ordinato post peractam poenitentiam dispensare; sin autem fuerit prohibita sub poena excommunicationis, is qui contempta prohibitione se ordinari curauerit, sic irregularis fiet, vt cum ipso dispenset solus Papa. Nisi quod religionem aliquam ingrediens, possit Abbas eiusdem religionis cum ipso dispensare, ex eodem titulo item per totum. Ad hæc per Extrava. Ioannis XXI. Antiquæ, De voto, suspensio fertur in eum qui post matrimonium contra factum, sacrum ordinem suscipit aliter quam sacri canones permittunt. De qua legendus est textus, & quæ circa eam notat Suarez in eadem sect. 1. num. 54. & duobus sequentibus.

Denique ex Cap. Nominem, & Cap. Sincorum, distin. 70. suspensus est qui promouetur ad sacrum ordinem sine

titulo, vel beneficii, vel patrimonij, si quidem nesciente Episcopo ipso id fiat; adeo vt talis suscipiat ordinem furtiue, seu absque consensu Episcopi; qui de re monitus recuset ordinare. Si vero Episcopo consensu, & permittente vt quis sine dicto titulo sacrum ordinem suscipiat, sic ordinatus non erit suspensus; sed ordinem tenebitur ei providere de congruo victu, quousque provideatur ipsi de competenti beneficio, ex Cap. Cum secundum Apostolum, De præbendis; & ex Cap. Si Episcopus, eo. tit. n. 6. In Concilio autem Trid. sess. 21. De reform. cap. 2. vbi innouantur tales poenæ, statuitur, tale siue beneficium, siue patrimonium, debere sufficiens esse ad honestum victum, ac pacifice possessum. Vnde licet inferre, quod si quis ordinetur cum titulo beneficii, vel patrimonij non sufficientis ad honestum victum, suspensus sit vt prius, si quidem interrogatus, sufficiens esse beneficium, aut patrimonium mentiat. Quia enim Episcopus cognita insufficientia non ordinaret, ipse censetur ordines furtiue suscipere. Sin autem verum dicat interrogatus, beneficii; aut patrimonij sui quantitatem & qualitatem sincere aperiat Episcopo; quia & tunc hic illum non obstante insufficientia scienter ordinabit, poenam vt prius subibit; nempe onus suppeditandi, seu supplendi quod necessarium est illi ad honestum victum.

PORRO de eo qui ordinatus ad titulum beneficii, vel patrimonij sufficientis, cui post ordines susceptos se statim renunciatum esse promittit, vel iuravit, dubitatio est, an sit suspensus; quam Alphonsus à Vivaldo proponit in 2. par. Cap. delabri aurei, tractatu De suspensione, numer. 28. & pro vtraque parte authores adfert, negantemque sequitur, nixus hoc fundamento; quod Concl. Triden. loc. cit. iuxta declarationem Congregationis Cardinalium, non innouet Canones ante citatos ex Decreto Gratiani, quibus suspensio imponitur promotus ad sacrum ordinem sine titulo beneficii, aut patrimonij; sed citatos ex Decretalibus Gregorij, & Bonifacij, quibus Episcopo imponitur onus suppeditandi victum sic promotus. Sed pars altera, vt tutior, videtur tenenda cum Nauar. in Enchir. cap. 27. num. 158. vt tenet Suarez tom. 5. disput. 31. sect. 1. numer. 35. Nam id perinde est ac ordinari absque titulo, cum is titulus sit nullus, qui est emittitus; vt merito censetur esse memoratus, cui ex vi promissionis, aut iuramenti, renunciandum est in conscientia. Deinde, etsi à Concl. Triden. non sit innouatum ius, ex distin. 70. citatum; non est tamen reuocatum, vt fati ex eo conicitur, quod non sit rationale, tales fraudulentos tanquam liberos à iuris poena, ali debere ab Episcopo, vt eo à quo ordinati sint absque titulo beneficii, aut patrimonij; præsertim cum is absque sua culpa potuerit decipi ab illis, quibus sua fraus non debet patrocinari.

TRIA consequenter Suarez ibidem dicit notanda pro praxi. Primum est; cum quis cum titulo ficto fraudulenter impetrauit à proprio Episcopo literas dimissorias, harum beneficio ordinatum ab aliquo, ligari duplici suspensione: altera, vt sine sufficienti titulo; altera, vt sine proprii Episcopi facultate ordinatum. Ratio est, quod tales literæ sint subreptitæ; & contra iustam Episcopi voluntatem; quando quidem nullo modo talem facultatem concederet, si eiusmodi tituli conditio sene declarata ei fuisset. Quare tales literæ sunt nullæ; ac proinde memoratis suspensionibus non adferunt impedimentum.

Secundum est; mortale quidem peccatum esse, post susceptum sacrum ordinem, renunciare titulo, ad quem quis ordinatus est nihil habens aliud sufficiens sibi ad victum quia Concl. Triden. sess. 21. ca. 2. seuerè id prohibet; suspensionem tamen non incurrit quia neque iure antiquo, neque nouo eiusdem Concilij imponitur.

Tertium est, promotum ad Subdiaconatum absque vero titulo, etiam si à suspensione, quam inde incurrit, absolutus sit, non posse absque nouo titulo vero patrimonij, aut beneficii, ad superiores ordines ascendere. Ratio est, quia iura non prohibent Subdiaconatum solum absque titulo vero suscipi: sed vniuersè sacros ordines; atque adeo quælibet illorum, siue superiorem, siue inferiorem. Nam cum non distinguantur nec nos distinguere debemus, ex cap. Solite, De maior. & obediens. Nec obicitur potest quod ordinem inferior det ius ad suspensionem superioris: quia tale ius non

est nisi ad suscipiendum debito modo, & seruis sacris canonibus.

Huius suspensioni affinis est ea quae incurritur cum Episcopus ordinat aliquem sine titulo, cum conditione quod visum non petet ab ipso, aut ordinat praesentatum ab alio, cum quo ille pepigit, seque plene obligauit ad nunquam petendum ab ipso sustentationem, aut beneficium, aliudve vnde sustentari possit. In quibus duobus casibus ordinatus, ab ordine sic suscepto suspenditur suspensione referuata Papae per Cap. penult. De simonia. Vbi & ordinator à collatione, & praesentator ab executione ordinum per triennium suspenditur.

De suspensionibus quae imponuntur Clericis ratione abusus suorum officiorum, & aliorum delictorum.

SECTIO IV.

73. AD HUC Clerici incurrunt in suspensionem ratione suorum officiorum, ut Sacerdos celebrans, & non communicans in Missa quam celebrat, etiamsi eodem die plures Missas dicat: qui suspenditur à communionem vno anno, per Cap. Relatum, De consecr. distinct. 2. Item qui recipiunt ad communionem altaris, vel ad Ecclesiasticam sepulturam manifestos vsurarios, de quorum poenitentia non constat, suspenduntur ab executione sui officij, donec ad arbitrium sui Episcopi satisfecerint, ex cap. Quia in omnibus, De vsuris. De hac videri potest Suarez in eadem disputatione 31. sect. 2. à num. 6.

Similiter Clerici, siue saeculares, siue regulares, quantumcumque exempti, admittentes ad diuina officia, seu Ecclesiastica Sacramenta, vel Ecclesiasticam sepulturam publice excommunicatos, vel interdictos, aut qui coram illis eadem officia celebrant, aut celebrari faciunt, suspenduntur ab ingressu Ecclesiae ad arbitrium illius, cuius sententiam contempserunt, ex Cap. Episcoporum, De priuilegijs in 6. Ita Nauarrus in Enchiridio cap. 25. numero 94. Cui aduertatur Syluester in verbo Suspendio, numero 6. casu 23. dicens, non quidem suspendi, sed interdici.

Idque melius, tum quia hoc verbum in textu habetur: tum quia ingressus Ecclesiae non est vsus proprius officij Clericalis, quo suspensio priuat. Caeterum quidquid sit, id iuxta Extrauagant. Ad cuitanda, de qua in praecedenti capit. 17. restringendum est ad nominatim denunciatos, excommunicatos, vel interdictos, aut notorios Clericorum percussores.

Suspenditur quoque à corpore & sanguine Christi, De consecratione, diuinatione 1. Cap. Nullus, is qui sine graui necessitate omittit Missam incompletam. Item qui benedicit secundas nuptias, suspenditur ab officio, & beneficio cap. 1. De secundis nuptijs, vbi & praecipitur miti ad Sedem Apostolicam. His addendae sunt suspensiones à iure impositae Clericis propter abusum commissum in electione ab officio, quas Suarez tractat in saepe memorata disputatione 31. sectione 3. Sed quia talis electionis vsus iam pene exoleuit per priuilegium passim concessum Principibus, nominandi ad beneficia electiua, non immorabimur in illis.

74. RESTANT suspensiones quas Clerici incurrunt ratione variorum delictorum. Ac primo numeratur ea (quae potius irregularitas est) quam Clericus ille incurrit qui seruo, & vt ordinatus, exercet actum ordinis ad quem nondum est promotus. Etenim in poenam suae temeritatis suspenditur in perpetuum à receptione ordinum, cum in cap. 1. De Clerico non ordinato ministrante, talis praecipitur ab Ecclesia abijci, & nunquam ordinari; quod idem est ac suspendi in perpetuum à susceptione ordinum. Quae item poena in sequenti cap. 2. specialiter statuitur Diacono, ad Sacerdotium nondum promotum celebranti Missam.

Est item ea quae per cap. 1. De schismaticis ab ordinibus sacris, & dignitate, imponitur ijs qui sponte iuramentum praestant de tenendo secl. finire. Itemque ea quae, vt visum est Syluestro, & Tabiena in verbo Suspendio, Clerico qui sponte duellum obtulerit, vel oblatum susceperit, imponitur per cap.

1. De Clericis pugnantibus in duello. Quibus Nauarrus refert in Enchir. cap. 27. num. 15. 6. eo quod in illo textu tantum habeatur, quod de rigore iuris sit deponendus, quae verba non significant poenam impositam, sed à Iudice imponendam. In qua vt ibidem additur, proprius Episcopus misericorditer dispensare potest, nisi inde homicidium, aut membri mutilatio fuerit subsequuta, quod si contingat, contingeret, & irregularitas requiritur Papalem dispensationem. Verumtamen quia talis est ipso iure excommunicatus per Concil. Trid. sess. 25. cap. 19. consequenter est suspensus non quidem suspensione quae separata est ab excommunicatione: sed quae includitur in ea tanquam excludente inter caetera, ab vsu ordinum, & beneficiorum.

Quibus accedit ea quae quisquis alicuius saecularis, vel regularis beneficii, montium pietatis, aliorumque piorum locorum iurisdictiones, bona, census, iura, &c. quacumque arte, aut quocumque qua sito colore in proprios vsus conuertere, aut vsurpare praesumpserit, aut impedire ne ab ijs ad quos de iure pertinet, percipiantur. Qui quis inquam Clericus nefandae fraudis, & vsurpationis eiusmodi fabricator, seu consuetudinis fuerit, id est, causa fuerit, tanquam principalis author, aut tanquam persona interposita, praeter excommunicationem Papalem, ei cum vsurpatore communem, & priuationem omnium beneficiorum, & inhabilitatem ad omnia alia beneficia, incurrit suspensionem ab executione suorum ordinum, durantem ad arbitrium sui Ordinarij, etiam post integram satisfactionem, & absolutionem à commisso crimine. Ita statuitur in Concil. Trident. sess. 22. De reform. cap. 11.

Item per Cap. Praeter, distinct. 32. & Cap. Si quis, distinct. 31. Presbyter, Diaconus, & Subdiaconus, immo vt Nauarrus in Enchir. cap. 25. num. 76. addit, & minoribus ordinibus initiatus, concubinaris, aut fornicarijs notorius, suspenditur ab ordine donec poeniteat. Quod intelligendum est de eo qui ita notorius est, vt nulla tergiversatione celari possit. Nec enim sufficit, vt ibidem ait Nauarrus, quod sit infamatus vel probari possit esse talis. Caeterum, an si talis durante ea suspensione exerceret actus ordinum à quibus suspenditur, sit irregularis, dubium est: de quo in vtramque partem plures auctores citat Couarruias in Relict. De homicidio I. par. §. 1. num. 5. & pro parte negante quam magis approbat adfert, quod irregularitas non incurritur, nisi in casu expresso à iure, per Cap. Is cui, De sentent. excommu. in 6. Erad id quod in praecedenti cap. 4. habitum est suspensionem irregularem esse, si suspensionis tempore exercuerit actum ordinis à quo suspenditur: respondet, id verum esse de suspensione quae directe à iure indicta est in poenam delicti, non item de ea quae respectu cuiusdam honestatis indicta est potius ob decorem, quam in poenam directam quales sunt illi (inquit idem Couar.) qui corpore vitiati, & illegitimi, suspenduntur. Talisque censeri potest ea suspensio de qua agimus. Cum enim maxime indecorum sit, si quid aliud, ei qui tam turpi scelere contaminari palam cognoscitur, sacrorum ordinum vsus permittere, sit vt eiusmodi suspensionem ius indixerit ob talem indecentiam, non autem in poenam: quia ad talem delinquentem corrigendum alia accommodatio esse potest. Quanquam non repugnat, vt Superior dum suspendit alium, donec poeniteat, ipse intendat suspensionem inferre in directam poenam delicti, perinde ac dum simpliciter, aut sub alia conditione suspendit.

Adhuc cum non constet plene, an in memoratis canonibus, suspendendo manifestum fornicarium ab vsu ordinum donec poeniteat, mens Pontificum fuerit tantum ob decorem, an etiam in directam poenam delicti suspensionem imponere: idem author merito monet consultum esse, vt exercens ordinem in ea ipsa suspensione dispensationem ab irregularitate impetret à Summo Pontifice.

De eadem re Suarez copiosissime differens tomo 5. disp. 31. sect. 4. num. 4. & aliquot sequentibus, tandem numero 15. concludit prohibitionem, qua Clericus fornicarius tenetur abstinere ab executione ordinum, non provenire ex censura Ecclesiastica, sed ex malitia intrinseca talis status ipsius, perinde sicut ac vsuuenit careris, peccato moraliter aliquo contaminatis: ratione cuius suspenduntur quoad se, & ratione scandali quoad alios. Cuius suspensionis violatione,

quia

REGINA
DE
PRAXIS
EDRIS
E.V

quia non est censura, non incurritur irregularitas. Ad quod faciunt quædam tradit precedentes numeris eiusdem sectionis, vbi est videndus.

Dvo alia dubia Couar. in sequenti num. 6. & 7. subiungit. Alterum de Sodomita, & alterum de simoniaco, num irretiantur suspensione, in qua exercendo actum ordinis fiant irregulares? Atque quod de priori statuit multis alijs citatis, nefandi illius criminis reum (tanquam hac censura scilicet innotatum proprie) irregulare fieri exercendo actus ordinum. Nauarrus quoad Sodomita exercendo actus ordinum. Nauarrus quoad Sodomita exercendo actus ordinum. Nauarrus quoad Sodomita exercendo actus ordinum.

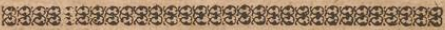
Subiungit autem ibidem Nauarrus explanationem constitutionis Pij V. qua exercentes tam dirum nefas priuati omni priuilegio Clericali, omnique officio, dignitate, & beneficio Ecclesiastico, his verbis: Omnes & quoscunq; Presbyteros, & alios Clericos seculares, & regulares cuiuscunque gradus, & dignitatis, tam dirum nefas exercentes omni priuilegio Clericali, omnique officio, & dignitate, & beneficio Ecclesiastico presentis canonis autoritate priuamus. Quæ vltima verba (inquit ille) cum sint presentis temporis, inducant ipso iure pœnam: siue, vt Suarez habet in eadem sectione 4. num. 20. ostendunt tale vitium secundum se, & absolute, id est, siue publica notitia, aut infamia notatum sit, siue non; causam esse sufficientem talis priuationis: quia lex quæ per se ipsam infert pœnam, factum solum requirit, vt operetur; non autem aliquam famam, vel notitiam; nisi ipsamet lex limitet e ad talem conditionem; quod quidem non fit in illa Pij V. constitutione.

Addit Suarez post Nauarrum, tale peccatum debere esse in sua specie consummatum (de tali enim intelligendum est iuxta regulam 49. in 6. pœnam imponi) ita vt non sufficiat quælibet pollutio, vel immunditia cum alio, nisi intercedat copulatio intra vas tali turpitudini ordinatum; quando quidem in eo consummatur tale flagitium. Adde adhuc cum isdem, ad contrahendam talem pœnam non sufficere, vt quis tale flagitium semel, aut iterum committat: sed requiri vt habeat illius consuetudinem. Ad quod significandum de industria vsurpatum esse participium, exercentes, refert Nauarrus testimonio Matthæi Contarelli Datarij. Addit idem, Gregorium XIII. a se interrogatum, an talis pœna vt in externo foro, sic in interno locum haberet, respondisse affirmatiue; tum quia lex eam imponens non fundatur in præsumptione: tum quia non ponit discrimen inter vtrumque forum.

ILLVD AVTEM quod Couarruias de posteriori dubio item statuit, ob simoniam commissam in ordine, aut beneficio incurri suspensionem, qua durante si actum ordinis simoniacus exerceat, irregularis fiat; late explicatum videri potest apud Syluestrum in verbo Suspendio, quæst. 7. & latius apud Suarezium in sepe citata dissertatione 31. sectione 4. Id ipsum autem, si simonia sit in ordine, satis clarum est ex cap. penultimo De simonia: in quo expresse suspensio imponitur, tum conferenti ordines per simoniam, tum alium presentanti ad eos per simoniam, tum de nouo eisdem suscipienti per simoniam. Atque de primo notandum est, quod idem Suarez docet numero 24. & aliquot sequentibus, ipsum suspendi à collatione, non tantum illius ordinis in quo simoniam commisit: sed etiam aliorum, cum in memorato cap. De eo, quod maneat suspensus à collatione ordinum, habeatur; sine limitatione, quæ addita esset; sicut ibidem additur de ordinato, quod maneat suspensus ab ordine sic suscepto. Eandem vero collatoris suspensionem tantum esse per triennium, iuxta citatum cap. penult. quantumcunque simonia sit completa ex vtraque parte, dato scilicet & accepto pretio pro collatione ordinis, idem author sequentibus numeris tuetur: indequæ infert, sic suspensionem posse absque absolute, si nullum aliud impedimentum subsit, triennio elapso ordines conferre. De secundo, hoc est, per simoniam presentante ad ordines, tenendum est parationem suspendi ab executione omnium ordinum quos habuerit; idque tantum per triennium, quantum necque simonia sit completa. De tertio de nouo, nempe eo qui ordines suscipit per simoniam, aperte habetur ex

cit. cap. penult. suspendi tantum ab ordine simoniace suscepto: neque aliud constitutum esse per Extrauag. 2. De simonia, Suarez in num. 33. bene ostendit.

Quod autem attinet ad simoniam commissam in beneficio, late docet Suarez num. 24. & aliquot sequentibus, eam neque in conferente, neque in accipiente beneficium simoniace, inducere suspensionem tanquam censuram ab excommunicatione diuersam: sed vt inclusam in ea, quæ excommunicatum inter cætera excludit ab vsu ordinum. A beneficio autem collato ideo non suspendere, eo quod talis collatio sit nulla, per memoratam Extrauag. 2. De simonia. Quæ de re alias suo loco egimus. Quod vero ab alijs beneficiis acquirendis suspendatur seclusa excommunicatione, non haberi sufficienter ex iure, Suarez ostendit num. 46. Inde concludens, quia nulla censura admittenda est ipso iure, nisi in eo satis expressa sit; ex vi peccati simoniace non manere quem inhabilem ad alia beneficia acquirenda: sed ablata ipsa excommunicatione per absolutiõnem, posse absque alia dispensatione obtinere nouum beneficium. Atque hæc hætenus de suspensione ad Deigloriam dicta sufficiant pro Confessarij nobis propofita institutione.

TRACTATUS III.

De interdicto Ecclesiastico.

AGVNT de isto censuræ genere Palud. in 4. distin. 18. quæst. 8. Sotus in eadem dist. 22. quæst. 3. De Anton. 3. par. tit. 26. Angelus, Sylu. & cæteri Summularum in verbo Interdictum, & in verbo Cessatio à diuinis. Item Nauar. in Enchiridio cap. 27. à num. 164. ad 191. Couar. ad cap. Alma mater, part. 2. atque alij quos commemorat Georgius Sayrus initio libri 5. Thesauri casuum conscientiarum; Alphonsus à Vivaldo in 2. par. Candelabri aurei initio tractatus De interdicto, & Henriquez lib. 13. suæ summæ initio cap. 41. qui etiam late eam materiam persequitur, vt & Suarez tom. 5. in 3. part. D. Thomæ, disput. 32. & aliquot sequentibus. Illud considerabimus, primo in communi, deinde in specie quoad casus, in quibus ipso iure incurritur. Ab homine raro imponitur, quia iam ea est morum peruersitas, iuxta cap. Alma mater, De sentent. excommunic. in 6. §. Quia vero, vt inde exeresceret indeuotio populi, pullularent hæreses, in vnitatem animarum pericula insurgerent. In communi autem sequentia occurrunt tradenda. Primum est generalis definitio interdicti Ecclesiastici cum eiusdem diuisione: secundum, illius causæ tertium, effectus: quartum, relaxatio: quintum cessatio à diuinis, quæ eidem est sic annexa, vt sæpe cum illo confundatur, quemadmodum Angelus & Syluester in verbo Cessatio à diuinis, statim initio, annotant.

CAPVT XXXV.

De generali definitione, & diuisione interdicti Ecclesiastici.

SVMMARIVM.

- 1 Interdictum dicitur, tum generaliter, tum specialiter, & quid sit hoc posteriore modo.
- 2 Diuiditur interdictum iisdem modis quibus suspensio, & peculiariter in locale, personale, & mixtum.
- 3 Locale aliud generale, aliud particulare, & quid vtrumque sit.
- 4 Personale item aliud generale, aliud particulare, quidque vtrumque sit.
- 5 Nec interdictum locale, personas loci interdicti: nec personale, locum personarum interdictarum includit.
- 6 Quid sit tenendum de eo qui habet duo domicilia, vnu in interdictum, & alterum extra eum.
- 7 Interdicto Clero non interdictur populus, nec contra.

